

ئەو روژەى ماله‌وهم به جيهيشت بو مه‌به‌ستى چوونه
شار

The day I left home for the city

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula

👤 Brian Wambi

🗨️ Agri Afshin

📊 3

💬 كوردى / English

وئستگه ی بچووکی ږسی گونده که ی ئیمه، قهره ډلغ و پر له ږس بوو.
له سه زهویه که شتی زوری لی بوو که ده بوایه ډر کرلین. ښگر دی
شوفیره گن به دهنگی به رزهوی ئه و شویننهین ده گوت که ږسه گن بو
ده چوون.

...

The small bus stop in my village was busy with people and overloaded buses. On the ground were even more things to load. Touts were shouting the names where their buses were going.

گویم له دهنگی ټاگرددشوفیریک بوو که هواری ده کرد: “ټټر! ټټر! بهرهو روژټوا!” ټهوه ټه وچسه بوو که من ده بوايه سواری بم.

...

“City! City! Going west!” I heard a tout shouting.
That was the bus I needed to catch.

ئەوچەسەى بۇ ئىتر دەچوو خەرىك بوو پىر بى، بەلام خەلكەكە ھەرچەلپن بە
يەكتەرەوہ دەلا بۇ ئەوہى بېنە ژوور و سوار بن. ھەندىك چىرەگنى خۇپن
خستەلاو سندووقى ژىرچسەكە. ھەندىكىشىن ھىلاپنەلاوچسەكە و لەسەر
رەفەى ژوورەوھىن دلا.

...

The city bus was almost full, but more people were still pushing to get on. Some packed their luggage under the bus. Others put theirs on the racks inside.

گه شتیره نوپیه کن بلیته کنین به توندی لهډو ده ستین گرتوو و لهډو ږسه
قه ره ډلغه که دا به دواي شوینیکدا ده گه پان که له سه ری دانیشن. ئه و
ژلانه ی که مندالی چکولین پی بوو، هه ولین دهدا شوینیکی گونجو بو
منداله کنین دروست بکه ن بو گه شته دووره که.

...

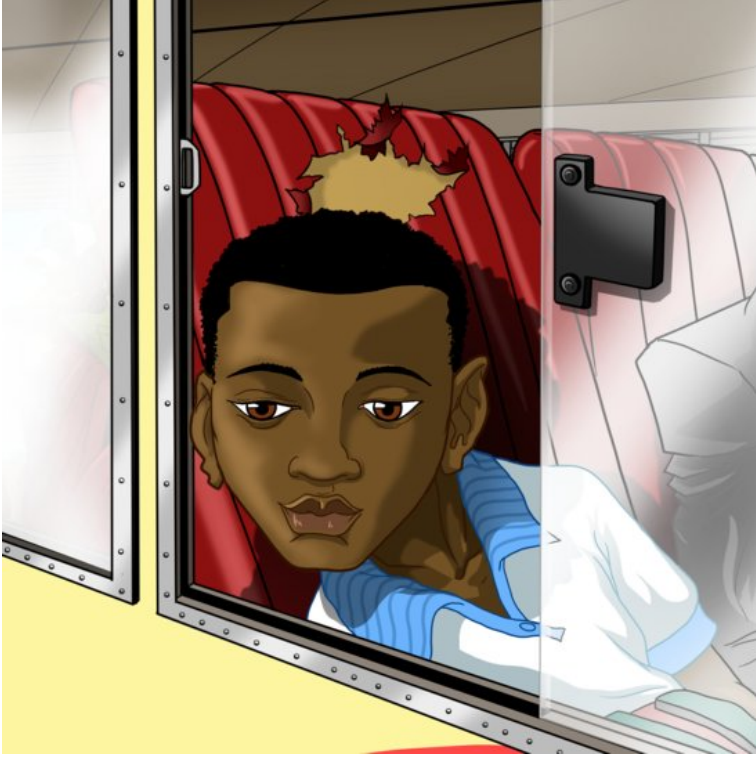
New passengers clutched their tickets as they
looked for somewhere to sit in the crowded bus.
Women with young children made them
comfortable for the long journey.

من به زۆر شوینی خۆم له ته نیشته په نجه ره یه که وه کرده وه. ئه و
که سه ی له ته نیشته منه وه دانیشته بوو، کیسه یه کی لایلۆنی سه وزی به
توندی له و ده ستدا گرتبوو. ئه و نه عله کی کۆنی له پیدای بوو، چکه تیکی
کۆنی له بهردابوو، ئه و په شوک بێر بوو.

...

I squeezed in next to a window. The person sitting next to me was holding tightly to a green plastic bag. He wore old sandals, a worn out coat, and he looked nervous.

تههنتی دهرهوهی ږسه که م کرد و زانیم خه ریکه دښیه که م به جی دښلم.
ئه و جښگیه ی که تښیدا گه وره بښووم. من ده چوومه تښریکی گه وره.

...

I looked outside the bus and realised that I was leaving my village, the place where I had grown up. I was going to the big city.

هه موو كه لوپه له گن ډر کران و گه شتیره گنیش له شوینه گنښن دانیشن.
ده ستفرۆشه گن هیښه به ډله په ستو ده هته ډوسه که، بو ئه وهی
شته گنښن به گه شتیره گن بفرۆشن. هه مووین ډوی ئه و شنه ین ده گوت
کرد که بو فرۆشتن پین بوو. من پیمو ابوو ئه و و ننه ی گویم لیوون،
زور سه یر بوون.

...

The loading was completed and all passengers were seated. Hawkers still pushed their way into the bus to sell their goods to the passengers. Everyone was shouting the names of what was available for sale. The words sounded funny to me.

هه نديك له گه شتيره گن خوار دنه و هين كړي، هه نديكيشين چهره ساتين
كړي و ده ستين به خوار دن كرد. ئه وان ه ي پرهين نه بوو، وه كوو من، ته ندي
ته ساتين ده كرد.

...

A few passengers bought drinks, others bought small snacks and began to chew. Those who did not have any money, like me, just watched.

ئەو جموجۆلانە بە لیدانی ھۆرۈنى ۋەسەكە كۆلایین پى ھت، كە ئەو ھ
ھەژەيەك بوو بۇ ئەو ھى كە ئىمە ھەدەين بۇ رۆيشتىن. ھەگەرد شوفىرىك
ھواری كەد كە دەستفرۆشەگن دەبى برۆنە دەرەو ھ.

...

These activities were interrupted by the hooting of the bus, a sign that we were ready to leave. The tout yelled at the hawkers to get out.

دەستفروۆشەگن پلین بە یەکتەرەووە بۆ ئەو هی لە پسه که بچنه خوارەووە.
هه نديکين بقی پرهگنين به گه شتيرهگن دايهوه. هه نديکيشين له کوڤي
کت هه ولين دا شتي زياتر بفروشن.

...

Hawkers pushed each other to make their way out of the bus. Some gave back change to the travellers. Others made last minute attempts to sell more items.

کاتیك كه پسه كه ویستگه که ی به جیهیشت، من له په نجه ره وه ته هشتی
ده ره وه م کرد. بیرم له وه ده کرده وه که ئی چریکی دیکه ده توانم بو
گونه که م بگه ریمه وه.

...

As the bus left the bus stop, I stared out of the window. I wondered if I would ever go back to my village again.

هه چى سه فه ره كه به ره و پيشه وه ده چوو هه وای ئو پسه كه زۆر گه رمتر
ده بوو. من چوه كنم داخست و به و هيوايه ي خه وم لى بكه ویت.

...

As the journey progressed, the inside of the bus got very hot. I closed my eyes hoping to sleep.

به لأم بیرم هه ر له لای هله وه بوو. هئید دایکم سه لامه ت ده بی؟ هئید ده توانم
هیچ قزانجیک له که رویشکه گنم بکه م؟ هئید براهه م له بیرى ده بی داره
بهواکنم هئو بدات؟

...

But my mind drifted back home. Will my mother be safe? Will my rabbits fetch any money? Will my brother remember to water my tree seedlings?

له ریږه توانیم نیوی ته و جیږه یی ندره گه وره که له بهر بکه م که همم لیی
ده ژی. له بهر خووه قسه م کردن، هلا خه وم لیکه وت.

...

On the way, I memorised the name of the place where my uncle lived in the big city. I was still mumbling it when I fell asleep.

نۆكتۆمىر دواتر، به دهنگىكى بهرز وه خه بهر هتم كه بىنگى گه شتيره گان
ده كرد بۆ گه رانه وه بۆ گونده كه م. منيش چنڭا چكۆله كه م هه لگرت و له
پسه كه هتمه خواری.

...

Nine hours later, I woke up with loud banging and calling for passengers going back to my village. I grabbed my small bag and jumped out of the bus.

ئەو پەسەى دەگە پايەو بە خىرايى پىر بوو. گىرنگىرىن شت ئىسە بو من
ئەو بوو كە بە دوای ھلى ھمما بگەرىم.

...

The return bus was filling up quickly. Soon it would make its way back east. The most important thing for me now, was to start looking for my uncle's house.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

ئەو رۆژەى ماله وهم به جيهيشت بو مه به ستى چوونه شار

The day I left home for the city

 Lesley Koyi, Ursula Nafula

 Brian Wambi

 Agri Afshin (ckb)

